

חנוך לוין

"את אשה מאוד סימפאטית, אני יכול להוריד את המכנסיים?", ציטוטים

"אני" שלי מפעם, ילד שהייתי, בוא ומְשֶׁה אותי למעלה מקרקעית החושך!

"ההולכים בחושך"

"אני" הוא העצם הרועד, שבהצביע גזר־דין מוות לעברו, מביט סביב, רואה בתימהון ששום דבר אינו רועד איתו.

"הוצאה להורג"

תחילה אכלתי עוף אצל אמי, אחר אכלתי עוף אצל אשתי, עוד כמה מנות עוף אוכל בבית־חולים, ואז – לשכב דומם, לנוח – סוף־סוף בלי עוף.

"מלאכת החיים"

אני אף פעם לא שותה בירה. הייתי רוצה להיות אדם ששותה מיץ וחלב. במציאות אני שותה תה.

"קרום"

שורטטתי בעיפרון גם, אך קל למחיקה. "משרת מסור לגברת מחמירה"

מימי לא סלחתי, אפילו לאלה שלא עשו לי כלום.

"הזונה הגדולה מבבל"

אתם, הורינו, האדונים, ואנו הפרשה בין רגליכם,
ניתזנו, ניגרנו, נוגבנו, נעלמנו.

"הקיסר"

אדם רוצה לדעת מי הוא,
מי אביו ומי אמו, ואת פני מי
לשוות בדמיונו כשכואב לו.

"הקיסר"

כאן, בעורפי, אני חש כמו כווייה
את ההימנעות מלטיפה.

"האיש עם הסכין באמצע"

ילד, שן חלב
מתנדנדת בפי עולם רקוב.

"מתאבל ללא קץ"

וזה מה שכל־כך מכאיב: העולם גדוש, לא בשבילנו.
איש עומד מאחורי אשה יושבת

אני שומעת צחוק – מישהו בועט;
אני שומעת יללה – מישהו נבעט.

"הבכיינים"

בעולם יש זוג נעליים אחד,
והשאלה היא מי ינעל אותן,
ומי רגליו יקפאו בשלג.

"כל הנערים"

למי שייך הכבש?
הכבש חושב שלכבש. הזאב
מעמיד אותו על טעותו.

"משפט אונס"

כמה עוול עושה זה שנושם לרווחה בעוד מישהו אחר נחנק.
"החייל הרזה"

משרתת חייבת לשרת: רגשות נועדו לאדונים.
 "הנשים האבודות מטרויה"

עמדתי בתור הארוך לקבל את חופן הסוכר שלי, השורה היתה
 ארוכה, ותורי לא הגיע.
 "אשכבה"

הוי ילדות, צדקו כל חלומות הבלהה:
 יש ממה לפחד בחושך, יש ממה לסלוד באור.
 "משפט אונס"

חושבים שהמאושרים מבזבזים את הזמן במחשבות עליכם. זו
 טעות. המאושרים פשוט שקועים באושר שלהם.
 "נעורי ורדה'לה"

יפה הוא מה שמכאיב, או מוטב לדייק, היופי מעליב.
 איש עומד מאחורי אשה יושבת

תאמרו – הרגל נועדה ללכת, הפה לשיר;
 לא – הרגל לבעוט, הפה להיבעט.
 "המדמה"

מה נפלא ללכוש את הצדק כמו תחתונים,
 כשאיש מלכודך לא יודע כיצד הוא נראה מבפנים.
 אחרון

נמשכת המגמה העולמית לרצות לאכול טוב ולהכיר נשים.
 הג'יגולו מקונגו וטיפוסים אחרים

ענף הגברים הוא ארגון ענק ורדום של אינדיבידואליסטים ביישנים.
 הג'יגולו מקונגו וטיפוסים אחרים

את אשה מאוד סימפאטית, אני יכול להוריד את המכנסיים?
 "נעורי ורדה'לה"

מה חשוב השם? לתחת, כמו שאומרים, אין תמונת פספורט.
 הג'יגולו מקונגו וטיפוסים אחרים

ענף הגברים הוא ארגון ענק ורדום של אינדיבידואליסטים
ביישינים.

הג'יגולו מקונגו וטיפוסים אחרים

האנושות מחולקת שלשות שלשות, שניים מזדווגים ואחד
שושבין.

"פופר"

צאתך לשלום, תשוקה – ברוך הבא, גועל!

"חרד ומבוהל"

איך הובסנו בידי קצת בשר מעוך וריר!
הוי אחים לנשק, איך התכוננו לאויב,
והוא היה פה בין רגלינו!...

"כל הנערים"

אוי אלוהים, אני כל-כך אוהב תחת עד שהוא בטח מוכרח
לסמל משהו!

"חרד ומבוהל"

ולמטה מזדקף לו כל פעם לחינם, כבר לא נעים לי להטריח
אותו. ובינתיים המיץ בפנים מתייבש ובסוף תישאר רק שכבת
אבן בצינורות, כמו בקומקום ישן.

"נעורי ורדה'לה"

אז זהו, אבא, כל העסק הגדול שמדברים עליו כל-כך הרבה,
קפיצה קטנה, חרחור, התזה, ופתאום קר ולא נעים בעצמות!?
"יאקיש ופופצ'ה"

לא נולדנו ליהנות, נולדנו לגמור וללכת!

"יאקיש ופופצ'ה"

בסוף עוד יתברר שגם נשים מתות.

הג'יגולו מקונגו וטיפוסים אחרים

מגיע רגע שגם מג'נטלמן מחכים שיציע קצת הורמונים.

אחרון

למדתי לעשות שטיפת אוזניים
אחרי כל פגישה עם מאהב לווהט מדי...

"השמשים"

רגע לפני ההתנפצות הם מבטיחים לך בנק, רגע אחריה לא
תוציאי מהם גם אסימון.

"חרד ומבוהל"

אתן כבר הספקתן לקבור בעל. אני עוד לא זכיתי ללוות גבר
לקופת-חולים!

"חרד ומבוהל"

ערב שבת. ובמקום להיות יתומה אני רווקה.

"שיץ"

אני חולם. שום הצלחה. הגרמנים רודפים, הטורקים מענים,
אני נופל מראש מגדל – גם בעולם החלומות אין חידוש.
"שׁוֹזֵס וּבְזוֹז'ינָה"

מי זה מתחיל מלחמות בין שתיים לארבע אחרי הצהריים?
הנה, המלחמה העולמית התחילה בבוקר, לזה אני קוראת
תרבות אירופית.

"שיץ"

אוי, תנו לי קצת שיעמום שווייצרי,
כי אין כבר כוח לחיים המרתקים של אסיה!

"רצח"

אלוהים, כל-כך הרבה דיבורים על כל-כך קצת חיים!
"כריתת ראש"

איך תופסים את האמת ולא קופאים בבעתה?
"כל הנערים"

לא באשמתנו העולם.
"המדמה"

בחר עודד וולקשטיין